

[A. Chr. Andersen.]

er skitseret i forslaget, men dog bemærke, at hvis man gennemførte disse — og det ønsker fru Karen Dahlerup Andersen at vi gør allerede nu — så vil det nok stille endnu større krav til antallet af sundhedsplejersker. Derfor er der grund til at vente lidt og overveje, hvordan man i det hele taget skal gribe problemet an. Også de tanker, der er fremme om at knytte det sammen med hjemmesygeplejerskeordningen, kan der være grund til videre at overveje og også at afvente den betænkning, jeg forstår der kommer i 1972 om det spørgsmål.

Med hensyn til, om det skal være primærkommunerne eller amterne, der skal stå for den tvungne ordning til sin tid, tror jeg dog, at man skal betænke sig noget, før man går ind for udvalgets forslag om, at det skal være amterne, der skal have pligt til at gennemføre den obligatoriske ordning. Den nuværende frivillige ordning er klaret på forskellig vis ud over landet, idet det i nøjagtig halvdelen af kommunerne klares på primærkommunalt plan og i halvdelen på amtsplan; der er netop 119 kommuner i hver gruppe. Men det må indrømmes, at der beklageligvis stadig væk er 39 kommuner, der ikke har nogen ordning endnu. Når jeg vil sætte spørgsmålstejn ved, om amterne skal have det, er det, fordi vi skal huske på, at vi nu har fået de større kommuner efter kommunesammenlægningerne, og det kræver jo ingen særlig indviklet administration at have sundhedsplejerskeordning, så jeg synes ikke, der skulle være umiddelbar grund til at stile efter at overføre denne opgave til amterne.

I øvrigt skal jeg på mit patis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Meta Ditzel: Da den radikale ordfører, fru Rigmor Christensen, også er forhindret, har jeg lovet på mit partis vegne at kommentere lovforslaget.

Som omtalt af tidligere talere har man såvel i 1963 som i 1967, da sundhedsplejerskeordningen var til behandling, været klar over, at ordningen bør være obligatorisk, og man må beklage, at for ringe tilgang til uddannelsen endnu ikke har gjort det muligt, og påskønne det ekstra arbejde, som sundhedsplejerskerne undertiden har været villige til at påtage sig. Forhåbentlig vil de

nye planer om ændringer af sundhedsplejerskeordningen, som man kan læse om i betænkningen, og som vi også har set forsøg på at realisere i f. eks. Ringkøbing amt, virke stimulerende for en yderligere tilgang til arbejdet.

Jeg finder det helt rimeligt, at man indskrænker antallet af besøg hos sunde børn til fordel for flere besøg hos børn og mødre, som i højere grad trænger til vejledning. Også tanken om, at sundhedsplejerskerne fortsat skal følge familier, som har problemer, og gerne i samarbejde med jordemødre, læger, hjemmesygeplejersker og familievejledere, finder jeg meget værdifuld. Det vil blive en ordning, som forhåbentlig bygges op i forbindelse med socialreformen, men den er endnu ikke klarlagt, og da den desuden som nævnt ikke tager stilling til, om sundhedsplejerskeordningen skal høre under kommunerne eller under amterne, må man give indenrigsministeren ret i, at det ikke er muligt at opnå en tilfredsstillende obligatorisk ordning endnu, at man må vente med en egentlig revision. Men det udelukker jo ikke, at vi i udvalget kan drøfte visse hensigtsmæssige ændringer, som måske kan gennemføres før revisionen.

Kurt Brauer: Det synes at være reserveordførernes dag i dag. For SF's vedkommende er det fru Gunhild Due, som har været nødt til at slutte sig til de ni tiende dele af folketinget, som ikke kan være til stede i dag. Jeg skal i hendes sted ganske kort fremsætte nogle enkelte kommentarer til forslaget om at udskyde revisionen af loven om sundhedsplejerskeordningen.

Jeg må forbeholde socialistisk folkepartis stilling til denne udskydelse. Argumentationen for udskydelsen synes ikke ved et første gennemsyn, som jeg har haft tid til, at være særlig velfunderet. Hovedårsagen til, at vi skulle vente til 1973-74, eller én af hovedårsagerne synes at være, at vi skal vente på udvalgets undersøgelse vedrørende hjemmesygeplejerskerne, og det anføres, at en revision må ses i sammenhæng med omlægningen af andre dele af social- og sundhedssektoren. Dertil må man for det første sige, at der ikke er argumenteret overbevisende for, at udvalget nødvendigvis må sidde så længe som til hen i 1972, før det kan gøre sig færdigt. Det må vi se at få frem i udvalget. For